

Één lichaam en één Geest

door: P. Fuzier

De zoektocht naar eenheid die uitlopen zal in het Babel van de Openbaring.

1. Inleiding

De wil van God is dat de Gemeente één zou zijn. Niet alleen in de Geest maar ook in het praktische getuigenis. Zodat op iedere plaats waar Zijn heiligen samenkomen, zowel als op algemene wijze op de hele aarde de eenheid van het ene lichaam praktisch geopenbaard zou worden. (Joh. 11:25; 17:11,21; Hand. 2:11; Rom. 12:4; 1 Kor. 1; 10; 12; Ef. 2; 4; 1 Tim. 3:15) God zal zijn raadsplan in dat opzicht in volmaaktheid volbrengen bij de komst van de Heer. (Joh. 17; 21; 22; Ef. 5:27; Hebr. 12:23; Op. 19:7; 21:9) In afwachting van dat ogenblik, is het de plicht van alle gelovigen de openbaring van deze heilige eenheid te zoeken, door praktisch alles te oordelen wat de verwerkelijking daarvan verhindert.

Wij kunnen falen in onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als leden van het Lichaam van Christus. En dat doen we, helaas, zoals we dat ook doen in onze persoonlijke heiligheid waartoe wij geroepen zijn! Toch ondanks alle moeilijkheden is onze plicht in dit tweeledig opzicht duidelijk vastgesteld en blijft ook bestaan. Het is jammer genoeg dat deze waarheid voor de meeste christenen een dode letter is. Ze wordt niet gehandhaafd in leer of in praktijk.

Sommige kerken handhaven een uitwendige eenheid van een belijdend lichaam. Maar op een vleselijke wijze.

Andere kerken zijn gesticht op het zogenaamde recht van de leiders. Om hun organisatie. Om de godsdienstige gebruiken of ceremonieën en regeltjes naar eigen inzicht. De verschillende systemen hebben verschillende karaktertrekken. Die ook weer van land tot land kunnen verschillen. En naar het tijdstip van hun ontstaan kunnen verschillen.

De kerken die onafhankelijk van de staat zijn, zijn in het algemeen gesticht naar het persoonlijk inzicht van enige leiders. Die in bepaalde gevallen zelfs niet de gedachte hadden een nieuwe kerk te stichten.

Weer anderen hebben een systeem georganiseerd gebaseerd op een gedeeltelijke en of verkeerde uitleg van zekere schriftuurlijke waarheden. Wat weer

verstrooiing van getrouwen veroorzaakte in plaats van vereniging.

De voornaamste dwaling van de nationale kerken bestaat hierin dat ze in een geest van volledige onverschilligheid voor de rechten van Christus, de deur open zetten voor de hele bevolking van een land. Om deel te nemen aan de plechtigste handelingen van de eredienst en de gemeenschap van de kinderen van God. Zonder dat zij zich er om bekommeren of zij die deelnemen nu een levend geloof bezitten of niet.

Sommige systemen hebben juist weer een tegenovergesteld gebrek. Namelijk dat ze in een sektarische geest de deur sluiten voor ware christenen. Die, als het ware, het "schibbolet (Richt.12:6) niet kunnen uitspreken van hun partij.

In de loop der tijd is dit weer door verschillende systemen onderkend als fout en worden weer christenen in hun midden opgenomen. Maar nu is de poort niet alleen geopend voor gelovigen maar ook voor hen die het geloof van de uitverkorenen van God omverwerpen.

In één zin, het kwaad van de onafhankelijke systemen is: dat ze niet alle ware kinderen van God erkennen. Terwijl de nationale kerken veel mensen omvatten. Die geen geloof hebben. In het eerste geval zijn de grenzen te nauw en in het tweede te wijd. Beide zijn niet naar de gedachte van God. In beide is de schriftuurlijk waarheid over de Gemeente praktisch verloren. Door de een wordt de eenheid van het lichaam feitelijk ontkend en de ander ontkend het goddelijk karakter. God wil niet dat Zijn kinderen van elkaar gescheiden worden. Maar dat ze verenigt worden in de naam van de Heer Jezus. Deze waarheid wordt terzijde geschoven als men de gelovigen van elkaar scheidt. En de waarheid van het lichaam van Christus wordt miskend als men gelovigen en onbekeerden verenigt.

Men zegt wel eens: In de tijd van de apostelen was het wel zo dat de Heilige Geest de orde in de Gemeente stelde. Maar de omstandigheden van nu zijn zo veranderd, het kan nu niet meer. Natuurlijk leven we in een tijd van verval. Maar bestaat de Gemeente niet meer op aarde? Door te zeggen dat we te maken hebben met verval in de praktijk wil niet zeggen dat de Gemeente niet meer bestaat. Als iemand failliet is wil dat niet zeggen dat hij niet meer bestaat. Hij bestaat

nog wel, hoewel hij geen geld meer heeft. Zo is het ook met de praktijk van de Gemeente op aarde. We zitten in een toestand die aanleiding geeft tot veel moeilijkheden. Er zijn zeer veel dingen die niet meer zo zijn als ze eertijds waren. En ook niet wat ze zouden moeten zijn. Maar het Woord en de Geest van God blijven eeuwig, dat is voldoende om alle omstandigheden het hoofd te kunnen bieden.

Een nederig en gehoorzaam hart zal nooit de leiding van God ontbreken. (Mat. 6:22) De Geest van God is altijd persoonlijk aanwezig, hoewel de vruchten van Zijn werk minder duidelijk zijn dan in het begin. Hij werkt om de Gemeente te vormen en te leiden. Hij heeft Joden en Heidenen gedoopt tot één lichaam en Hij blijft eeuwig bij de gelovigen. (Joh. 14:16) De Gemeente is geboren op de Pinksterdag met het neerdalen van de Heilige Geest. We spreken nu niet over het verborgen plan van God met de Heilige Geest, maar over het volbrengen van dit plan in kracht. (Hand. 1:5; 1 Kor. 12:13) Op die dag ontvingen de heiligen “de belofte van de Vader.” (Hand. 1:4) Vanaf het begin waren er gelovigen op aarde, hoewel zij levend gemaakt waren door de Geest, waren zij niet met de Heilige Geest gedoopt. Hij woonde niet in hen, zoals in de heiligen van de Pinksterdag en daarna. Dat was het kostbare voorrecht. Met het oog daarop was het nuttig dat Christus heenging. Want zegt Hij: “als ik niet heenga zal de Heilige Geest niet tot u komen, maar als ik heenga zal Ik Hem zenden.” (Joh. 16:7) Hij kon niet neerdalen voordat de Heer verheerlijkt was. (Joh. 7:39) Toen de Geest van de waarheid van de hemel gekomen was, bleef Hij in de heiligen en zal met hen zijn, eeuwig. (Joh. 14:17)

Dit alles is een bijzondere verantwoordelijkheid voor ons. Het is een van de voornaamste dingen van ons getuigenis op aarde. De belijdenis van de waarheid van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in de Gemeente. Als vertegenwoordiger van Christus en de enige en afdoende Gids van de Gemeente, tijdens de afwezigheid van de Heer.

2.

Twee gevolgen van geweldig belang komen voort uit de hoofdwaarheid dat de Heilige Geest in de Gemeente is en met haar blijft.

2.1

Niet door de doop met water¹ ook niet door het aannemen van een of ander geloofsartikel worden de gelovigen tot één lichaam gevormd. Maar door één Geest. (1Kor.12:13) In het begin werd iemand niet gedoopt met het oog op zijn intrede in een bijzondere gemeente. De dopeling werd erkend als discipel van de Heer Jezus. De doop met de Heilige Geest daarentegen geeft hem het recht plaats te nemen aan Zijn tafel

¹ De doop is het uitwendige teken van de christelijke belijdenis van het binnengaan in het huis van God.

overal waar die is opgericht. In alle plaatsen waar de heiligen vergaderd waren was het Avondmaal het uitwendige getuigenis en het symbool van haar eenheid. Zowel dat als de broederlijke gemeenschap tussen hen gevestigd. “Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood.” (1 Kor. 10:17) Zij die dienden in het evangelie beschouwen de doop en het Avondmaal helemaal niet als gebruiken die noodzakelijk door hen bediend moesten worden. Petrus beval dat Cornelius en zijn vrienden gedoopt zouden worden in de naam van de Heer. (Hand. 10:48) Paulus zegt ook dat Christus hem niet gezonden had om te dopen, maar om te evangeliseren. (1 Kor. 1:17) En dat zegt hij tot Korinthiërs waarvan we lezen: “*velen van de Korinthiërs die hem hoorden, geloofden en werden gedoopt.*” (Hand. 18:8) Paulus werd dus niet alleen gebruikt voor deze dienst. Het zelfde geldt voor het Avondmaal. Wij lezen nergens in het Nieuwe Testament dat het bediend moet worden door iemand die daarvoor was gemachtigd. (Hand. 20:7; 1 Kor. 11) In Korinthe was, door de losbandigheid die er heerste in de gemeente en aan de tafel, het nodig enige beperkingen aan te brengen in de vrijheid waarmee het werd gevierd. Maar terwijl hij het kwaad berispt en het heilige en plechtige karakter van dit feest aantoonde, brengt de Heilige Geest geen enkele belemmering aan in de viering ervan. Hij richt zich op het geweten van de gemeente en niet op een bevoorrechte klasse van mensen, die de bediening er van zouden kunnen opeisen, als zou het alleen aan hun toevertrouwd zijn. In beginsel, ook al houdt men rekening met de beperkingen van het Woord voor hen die jong zijn in het geloof, kan iedere broeder de doop toepassen en het Avondmaal bedienen.

De doop met de Heilige Geest. Waarmee zij die in de kracht van het kostbaar bloed van Christus geloven, deelgenoten zijn gemaakt. Is het goddelijk middel om iemand in te voeren in het éne lichaam, waarvan Christus het verheerlijkte Hoofd is. Dat is, met eerbied gesproken, de hoogste positie die God ons kan geven. Het is het voorrecht van alle ware gelovigen.

Geen andere gemeenschap, dan deze die alle ware christenen omvat, maar dan ook alleen die, kan voor het geloof voldoen. Dat is omdat door de Geest van God alleen zo'n gemeenschap wordt erkend. Als we zeggen: “alle ware christenen.” Verstaan we daaronder allen die geleid worden door het Woord en de Geest van God. En de heiligen kunnen ze onderscheiden. Schijnheiligen, die binnensluipen. Zullen op de tijd door God bepaald, geopenbaard worden.

2.2

De belijdenis, dat Jezus Heer is, door de Heilige Geest is de grondslag van ons getuigenis op aarde. Paulus toont aan: “*Nu is er verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid van bedieningen, en het is dezelfde Heer; en er is verscheidenheid van werkingen, maar het is dezelfde God die alles in allen werkt.*” (1Kor.12:4-6) Dan treedt

hij in bijzonderheden van “*de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig is.*” (7) Het woord van wijsheid, het woord van kennis zijn alle gewerkt “*door een en dezelfde Geest, die aan ieder afzonderlijk toedeelt zoals Hij wil.*” (11) Al moeten we ook belijden dat veel van deze gaven van de Geest zijn verdwenen, neemt dat de waarheid niet weg dat de Geest zelf blijft. Als dit zo is, heeft Hij Zijn dienst opgegeven? Als wij zelf in deze laatste boze dagen, [Waarin de menselijke trots het geestelijk verval probeert te verbergen, dat we niet kunnen ontkennen.] bij een kind van God een woord van wijsheid vinden. Bij een ander een woord van kennis. Zijn deze dingen dan door de Heilige Geest gegeven, ja of nee? Zo weet ook niemand wat van God is, dan de Geest van God. (1 Kor. 2:11-12) Kan nu alleen de wijsheid van mensen geopenbaard worden of is er nog een onderwijs van de Heilige Geest? Er is op aarde nog een werkelijk goddelijk kracht om het evangelie aan de wereld te verkondigen en om de Gemeente op te bouwen. Waar komt die kracht vandaan? De natuurlijke mens kent niets van de geestelijke dingen. Hij kan ze niet ontvangen en ze ook niet uitdelen. Dat kan alleen de Geest van God. De werkelijke geestelijke kracht is van Hem. Er is niet een gelovige, die niet een getuige is van de waarheid dat deze kracht nog altijd werkt op aarde. Verzwakt en afgestompt helaas. Want de Heilige Geest wordt bedroefd door de zonde en de verwarring die er overal heerst. Hij blijft met ons en Zijn kracht is dezelfde. Het blijft altijd waar, dat Hij werkt, aan een ieder in het bijzonder toedelend zoals Hij wil. (1Kor.12:11)

Het is duidelijk dat Hij gebruikt wie Hij wil. Hij bedient zich niet van een bepaald soort kaste. Mensen met speciale kwaliteiten, die afgezonderd zijn om het specifieke kanaal van Zijn zegeningen te zijn. Hij heeft Zijn soevereine rechten in de Gemeente niet opgegeven. De Gemeente is niet overgelaten aan de genade van een godsdienstig leider. Aan een selecte groep met leiderschapskwaliteiten. Aan een synode, aan een prediker, aan een of andere wereldse macht. De Gemeente wordt geleid door de Heilige Geest van God die binnen de Gemeente aan een ieder uitdeelt zoals Hij wil. Hier is geen sprake van bijzondere gaven, maar van het feit, dat de Geest uitdeelt aan een ieder lid van het Lichaam, de een of andere genade, met het oog op het welzijn van allen. (Ef.4:7)

De orde en de werking van de Gemeente, zoals die in het Woord worden beschreven, hangen af van de tegenwoordigheid en de werking van de Heilige Geest. Als Hij vrij kan handelen, zal zijn werking als beginsel hebben de openbaring van de eenheid in verscheidenheid. “*Want zoals het lichaam een is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, een lichaam zijn, zo ook Christus.*” (1Kor.12:12) Hij werkt in de eenheid van het gehele lichaam. Op die manier wordt Zijn getuigenis gegeven. Of dat nu in de Gemeente is, of daarbuiten. We vinden het bewijs ervan in de handelingen en de brieven. De vrije werking van de Heilige Geest vinden we onder hen aan wie het evangelie in het begin was verkondigd. De gelovigen die verstrooid werden in de vervolging na

Stefanus dood gingen overal, waar ze ook kwamen, het evangelie verkondigen. (Hand.8:1-4; 11:20; 18:24-28; Fil.1:14)

Filippus nam een vooraanstaande plaats in Samaria in. Hij was niet speciaal voor de dienst geroepen die hij deed. Hij was geroepen voor de dienst onder de Griekse weduwen. Om de apostelen te ontlasten van de zorg voor het uitdelen van stoffelijke hulp. Zo konden de apostelen zich wijden aan het gebed en de dienst van het Woord. (Hand.6:5) Filippus was niet voor de prediking van het woord geroepen. Filippus predikte krachtig, en Stefanus streed met de Joden met een onweerstaanbare kracht. Beiden deden wonderen. Maar geen van beide handelden volgens hun officiële opdracht. (Hand.6:6; 8:35) Anderen gingen naar Fenicië, Cyprus en Antiochië. (Hand.11:19,20) Namen deze broeders een verantwoordelijkheid op zich die hun niet toe kwam? Werden ze bestraft door de gemeente te Jeruzalem? Helemaal niet. Hoewel veel broeders uit Jeruzalem geneigd waren tot kritiek over wat hun ongewoon overkwam. (Hand.11:22-24) Later in Handelingen 18:25 sprak Apollos en leerde ijverig de dingen die Johannes betroffen. Hij kende toen alleen de doop van Johannes. Duidelijker onderwezen door Aquila en Priscilla, die daar ook geen officiële opdracht voor hadden om dat te doen, zette hij zijn dienst voort met meer ijver en zegen dan ooit. (Hand.18:27-28)

In Rome hadden de meeste broeders meer vertrouwen gekregen in de Heer door de boeien van Paulus. En verkondigden het woord onbevreesd. (Fil. 1:14-18) De beweegredenen van sommigen waren niet zuiver, maar dat is een gevaar, dat door geen menselijke beperking kan vermeden worden. Nee, het kwaad is alleen nog maar groter geworden toen de dienst een respectabel en voordelig beroep werd. In de apostolische dagen was dat nog niet zo. Hoewel er toen ook al mannen waren die minder goede bedoelingen Christus verkondigden. Maar er waren er natuurlijk ook met goede bedoelingen. Welke conclusie trekt Paulus hieruit? Stelt hij voor de vrijheid van de Geest te beperken? Om zodoende het misbruik dat sommigen ervan maken te voorkomen? Nee. Hij zegt: “In elk geval wordt Christus op een of andere manier verkondigd”

2.3

De conclusie is dus: dat de goddelijke toetssteen, om de dienst aan te nemen of te verwerpen, van hen die belijden dienstknechten van Christus te zijn; voortkomt uit het onderwijs dat zij brengen en niet van een of andere aanwijzing, aanstelling, wijding of openbaring die zij zouden hebben ontvangen.

De christenen die het kunnen, hebben dus de vrijheid om niet te zeggen de plicht, het evangelie te verkondigen. Geen tekst spreekt dat tegen, beperkt het, of veranderd de toepassing. Het Woord schrijft geen menselijke machtiging voor als noodzakelijk voorafgaande machtiging voor het verrichten van dit werk. Integendeel, Mattheüs 25, waarschuwt in de gelijkenis van de talenten, door het oordeel over de

boze slaaf, ons voor het gevaar afhankelijk te worden van menselijk gezag. Om in plaats van de dienst van de Heer te doen te twijfelen aan de genade van de Meester. Hij heeft zijn goederen aan zijn slaven gegeven om er mee te handelen tot Hij terugkomt. Twijfelen aan de genade. Bang zijn om zich aan de dienst te wijden. Omdat men geen machtiging heeft van mensen, die zich het recht aanmatigen Zijn plaats in te nemen. Dat doet de talenten in de aarde verdwijnen. Dat doet de boze en luie slaaf. De Meester van de oogst alleen heeft het recht dienstknechten in Zijn arbeidsveld uit te zenden. (Matt.10; Rom.10)

De kwestie is niet of alle christenen door God bevoegd zijn om het evangelie te verkondigen. Maar of zij die het wel zijn. Hun dienst kunnen doen zonder een menselijke machtiging. De Schrift zegt duidelijk: Dat is niet nodig.

1 Korinthe 14:26 toont aan dat de enige regel die toegepast moet worden voor de dienst in de Gemeente is: *“Laat alles gebeuren tot opbouwning”* Vrouwen moeten zwijgen in de Gemeente. Op andere plaatsen moeten zij de genadegaven gebruiken die zij van de Heer ontvangen hebben, in onderworpenheid aan Zijn Woord. Priscilla en Aquila onderwijzen Apollos. Leggen hem de weg van God duidelijker uit. (Hand.18:26) Zo ook de vier dochters van Filippus. Zij profeteerden maar niet in de Gemeente. Omdat de Geest dat formeel verbodt. (Hand.21:9) De vrouw moet niet leren of over de man heersen. (1Tim.2:12) Alle broeders worden vermaand door de tekst: *“Jaagt naar de liefde en streeft naar de geestelijke uitingen, maar vooral, dat u mag profeteren.”* (1Kor.14:1) Zij moesten hun gaven uitoefenen, zoals ze die van God hadden ontvangen en *“alles moest welvoeglijk en met orde gebeuren”* (14:40) Daarom zegt Jakobus: *“Laten niet velen leraars worden, mijn broeders, daar u weet dat wij een des te strenger oordeel zullen ontvangen.”* (Jak.3:1) Is deze vermaning niet nutteloos in een systeem waar deze vrijheid niet mogelijk is? Is de vermaning niet passend, heilzaam en nodig voor die situatie waar geen menselijke beperkingen zijn? Waar, de vrije dienst, kans geeft aan de werkzaamheid van het vlees? Toch is er geen aanleiding om de vrijheid te beperken of te onderdrukken. Het is een indringende tekst voor de persoonlijke verantwoordelijkheid voor God.

Aan de andere kant moeten wij niet iedere geest geloven maar beproeven of ze uit God is. (1 Joh. 4:1) Zelfs de uitverkoren vrouwe (2 Joh. 1) is verantwoordelijk niemand te ontvangen die de leer van Christus niet bracht. Die luisteren en die leren, moeten waakzaam zijn. In elk opzicht wordt de verantwoordelijkheid gehandhaafd en niemand kan daar onder uit.

Romeinen 12 bekijkt deze waarheid vanuit een ander gezichtspunt. *“Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik aan ieder die onder u is, dat hij van zichzelf niet hoger moet denken dan het behoort, maar dat hij bescheiden moet denken, zoals God aan ieder een maat van geloof heeft toebedeeld. Want zoals wij in een*

lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werking hebben, zo zijn wij, de velen, een lichaam in Christus, en elk afzonderlijk leden van elkaar. Daar wij nu verschillende genadegaven hebben, naar de genade die ons gegeven is, hetzij profetie, laat het zijn naar gelang van het geloof; hetzij dienst, in het dienen; hetzij wie leert, in het leren; hetzij wie vermaant, in het vermanen; wie meedeelt, in eenvoudigheid; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid.” (Rom.12:3-8) De wegen van God met ons zijn belangrijk en niet een eenvoudige menselijke machtiging. Het geloof moet werkzaam zijn. Iedereen wordt vermaand om bescheiden over zichzelf te denken. Gebruik te maken van wat God aan hem heeft gegeven. En niet daarboven uit te willen gaan. De bedoeling is niet dat een gave alle andere in zich opneemt. Of de uitoefening ervan verhindert. Maar juist dat vele leden, handelend naar de eenheid van het ene Lichaam, de verschillende gaven gebruiken. Ze zijn geschonken in liefde, omdat we leden zijn van elkaar en door de genade die ons van God is gegeven.

In Efeze 4:4-16 staat: *“een lichaam en een Geest,... ..Maar aan ieder van ons is de genade gegeven naar de maat van de gave van Christus... ..uit Wie het hele lichaam, samengevoegd en verbonden door elk gewricht dat de ondersteuning verleent naar de werking die elk deel is toegemeten, de groei van het lichaam bewerkt tot opbouwning van zichzelf in liefde.”*

1Petr.4:10-11 zegt dat de uitoefening van de gave een besliste verplichting is: *“Naarmate ieder een genadegave heeft ontvangen, dient elkaar daarmee als goede rentmeesters van de veelvoudige genade van God. Als iemand spreekt, laat het zijn als uitspraken van God; als iemand dient, laat het zijn als uit sterkte die God verleent, opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan Wie de heerlijkheid en de kracht is tot in alle eeuwigheid! Amen.”*

2.4

De gaven van boven zijn tot zegen van het hele lichaam van Christus en niet alleen voor één deel. Ze zijn bestemd voor de hele Gemeente en ze moeten uitgeoefend worden overal waar de Gemeente is. Als ik tot de Gemeente behoor, maak ik deel uit van de hele Gemeente. Waar de heiligen ook zijn vergaderd in de Naam van de Heer Jezus, zal ik in hun midden ontvangen worden. Niet door een vergunning of een particuliere toegeeflijkheid. Maar omdat zij het recht erkennen dat de genade mij heeft verleend. Gedoopt met de Geest ben ik een lid van het Lichaam van Christus overal waar dat zich bevindt. In apostolische tijden was het de enige plaats waar christenen samenkwamen door allen erkend. Er konden verschillen zijn van geestelijk inzicht over zekere waarheden. Dat verklaart tenminste de vermaning van Paulus in Filippi 3:16: *“Waar toe wij echter gekomen zijn, laten wij in hetzelfde spoor verder wandelen.”* En ook in Rom.14:2 *“De een gelooft alles te mogen eten, maar wie zwak is, eet alleen groenten.”* Toch zegt de

Geest tot allebei: *“Daarom neemt elkaar aan, zoals ook Christus u heeft aangenomen tot heerlijkheid van God.”* (Rom. 15:7) De heerlijkheid van God is verbonden met alle leden van het lichaam van Christus. En niet met de enkeling. Als de zwakste werd uitgesloten, behalve in geval van noodzakelijke tucht naar het Woord, zou de heerlijkheid van God veronachtzaamd en vergeten worden. Van hen, die van die uitsluiting de oorzaak zouden zijn, moesten zij zich onttrekken. Omdat ze behoorden tot hen die tweedracht en ergernis verwekten tegen de leer die wij geleerd hebben. (Rom. 16:17)

Het is met de dienst als met de gemeenschap van de heiligen. De dienst is de vrucht van de werking van de Geest van God. Als dat niet zo is, is hij waardeloos. Ja, zelfs schadelijk. En moet door allen, die God eren en niet een mens, zo bekeken worden. Als een christen een evangelist is. Is hij dat overal. Hij wordt in zijn werk niet beperkt tot een bepaald gebied. Als hij herder of leraar is, oefent hij zijn gave vaker uit in zijn woonplaats. Dan is hij niet de herder of leraar van de Gemeente, maar een van hen. [In Hand. 13 waren minstens 5 profeten en leraars.] Maar nog meer is hij dat voor de hele Gemeente en niet voor één plaatselijke gemeente alleen. Als Paulus schrijft tot hen in een vergelegen stad, die hij nog nooit had gezien, zegt hij: *“zo zijn wij, de velen, een lichaam in Christus, en elk afzonderlijk leden van elkaar.”* (Rom.12:5) Hij spreekt niet over wat er in de hemel zal zijn. Maar over wat nu een feit is op aarde. De eenheid van het lichaam van Christus, waarin zich verschillende genadegaven bevinden. (Zie ook 1Kor.12) En wanneer Paulus de vleselijke voorkeur bestrijdt, die men in Korinthe gaf aan de ene dienstknecht boven de andere. Legt hij de nadruk op de grote en gezegende waarheid van 1Kor.3:22. *“Laat daarom niemand in mensen roemen; want alles is van u: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, alles is van u;”* Paulus keurde de sekte geest af die in Korinthe heerste tegenover hen die dienden. Dezelfde beginselen komen naar voren in 1 Korinthe 12-18-28. *“En God heeft sommigen in de gemeente gesteld.”* Niet in één gemeente alleen. Inderdaad weinig plaatsen bezaten apostelen. Waarschijnlijk waren er geen in Korinthe toen Paulus hen schreef. Maar de apostelen en leraars waren voor de hele Gemeente. En daar hoorde Korinthe ook bij. In Efeze 4:11-12 lezen wij: *...tot de opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen komen tot...* In vers 16 lezen we *...Wie het hele lichaam, samengevoegd en verbonden...* En niet verdeeld in verschillende sektes. Het was geen eenvoudige theorie, maar een praktisch zaak, die in de Gemeente moet verwezenlijkt worden. Op aarde en niet in de hemel. Daar hebben we geen behoefte meer aan dienst. Vers 13 geeft ons de zekerheid dat de gaven van Christus voor Zijn Gemeente zullen worden gegeven tot de voltooiing van Zijn werk van genade ten opzichte van haar. *“totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de*

volgroeidheid van de volheid van Christus.” De Heer heeft die belofte altijd vervuld zelfs in donkere tijden, toen Zijn genadegaven uitgeblust schenen door allerlei menselijke uitvindingen die de uitoefening van de gaven verlamden. In alle systemen in alle tijden zijn er gevonden die instrumenten van God waren. Genadegaven tot opbouw van het lichaam en tot verkondiging van de Naam van Christus onder zondaars. Deze gaven stonden onder geen kerkelijk gezag en hadden hun waarde ook al werd ze verguist of vervolgd. Dat zelfde geldt ook nu nog. God geve, dat de liefde voor Christus voor zijn Gemeente, die Hij koestert als Zijn eigen, een gevoelige snaar is in ons hart. Zodat ons hart in trilling gebracht word. En wij allen rouwen over het verval dat gevonden wordt. En dat wij roemen in het feit dat er zo veel overvloediger genade is, daar waar de zonde toenam. (Rom.5:20)

2.5

Toch moet men een onderscheid maken in de uitoefening van de gaven. Als de gelovigen als Gemeente samenkomen staan ze onder de leiding van de Heilige Geest. Als de een of ander, hoe begaafd ook, zelf de werkzaamheid van de Geest wil regelen in het midden van de Gemeente, doet hij de rechten van de Heer geweld aan. De Gever is tegenwoordig en op Hem moeten we wachten en niet op de gaven. De orde van het samenkomen is duidelijk bepaald in de Bijbel. (1 Kor. 14:21-40) *“Want u kunt allen, een voor een, profeteren, opdat allen leren en allen vertroost worden... ...Als iemand meent een profeet te zijn of geestelijk, laat hij erkennen, dat wat ik u schrijf een gebod van de Heer is. Maar is iemand onwetend, hij zij onwetend. Daarom, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren, en verhindert het spreken in talen niet. Maar laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren.”* Een heel ander beginsel bestuurt een dienstknecht van de Heer in het gebruik van zijn talenten. Dan staat hij onder de directe en persoonlijke verantwoordelijkheid voor Christus om deze talenten te gebruiken. Op dat moment is hij afhankelijk van zijn Meester. Hij moet door niemand verhinderd worden in zijn dienst. Hij moet dan ook zelf oppassen geen hinderpaal te worden voor de dienst van anderen. Iedere dienstknecht heeft dezelfde vrijheid en verantwoordelijkheid. Dienstknechten kunnen zich in de dienst verenigen. Paulus koos Silas in Hand.15:40,41 en reisde aan de genade van God opgedragen. Barnabas nam Markus mee, maar we lezen niet dat hij door God geëerd werd, zoals Paulus, die Syrië en Cilicië doorreisde de gemeenten versterkend.

De gaven moeten onderscheiden worden van de plaatselijke ambten. Zoals oudste of opziener. (Hand. 20:28) In Hand.11:30 worden de oudsten voor het eerst genoemd in verband met de Gemeente te Jeruzalem. Zij namen een vooraanstaande plaats in op de vergadering in Handelingen 15. Maar niets in Handelingen wijst er op dat hun aanstelling vergezeld ging van een uiterlijke machtiging. Jakobus 5:14 spreekt over oudsten. In 1 Petrus 5:1 noemt Petrus zich ook oudste. Johannes ook. (2 Joh. 1; 3 Joh. 1) Maar

daar heeft deze titel niets te maken met het ambt van oudste. Het gaat eerder om een zedelijk karakter die ervaring geeft, die erkend moet worden door die jong zijn in het geloof. (1 Petr. 5:5)

Later werden oudsten bisschoppen in de belijdende kerken. Bekleed met werelds gezag. Dat is onbekend in de Bijbel. De ambten waren plaatselijk en werden ingesteld door een apostel of door een van zijn afgevaardigden, die een speciale apostolische opdracht had voor dat doel. Titus was dat in Titus 1:5. Maar nergens laat de Schrift doorschemeren dat dit noodzakelijk gezag om oudsten aan te stellen uitgeoefend moest blijven worden in de Gemeente. In Efeze 4:13 hebben we gezien dat de gaven van Christus niet zullen ontbreken totdat wij gekomen zijn tot... Maar het Woord verwacht de gaven nooit met de ambten. Hoewel het Woord ook duidelijk vaststelt dat dezelfde gelovige zowel het een als het ander kan bezitten. Denk aan Filippus, één van de zeven in Hand.6:5, en tevens een machtig evangelist in Handelingen 8.

Een van de gaven van Christus aan de Gemeente is de gave van herder. Hoewel de opziener met een ambt werd bekleed, was de gave om de kudde te weiden niet onverenigbaar met dit ambt. Integendeel een van de belangrijkste eigenschappen was juist om hiernaar te streven bij allen, die dit werk wilden doen. *“Past op uzelf en op de hele kudde, waarin de Heilige Geest u als opzieners heeft gesteld, om de gemeente van God te hoeden, die Hij Zich heeft verworven door het bloed van zijn eigen Zoon.”* (Hand.20:28) *“Hoedt de kudde van God die bij u is en houdt toezicht, niet gedwongen maar vrijwillig, in overeenstemming met God, ook niet om schandelijke winst, maar bereidwillig; ook niet als heersers over de erfgoederen², maar als zij die voorbeelden voor de kudde worden.”* (1Petr.5:2,3) 1Tim.3:2 geeft de vereiste eigenschappen om het ambt van ouderling te vervullen, dat hij moest zijn geschikt om te leren en zorg te dragen voor de gemeente. Titus moest ouderlingen aanstellen die vasthouden aan de gezonde leer en die in staat waren om zowel met de gezonde leer te vermanen als om de tegensprekers te weerleggen. (Tit.1:9) Toch zou het verkeerd zijn om uit deze teksten de conclusie te trekken dat alle ouderlingen noodzakelijk in de openbare dienst met het Woord zouden moeten dienen.

² Van het woord erfenis [kleros] komt het woord geestelijkheid [clergé]. De hele kudde van God heeft dit karakter. De wereldse onderscheiding tussen leken en geestelijken is dus onbekend in het Woord. Het is een joods beginsel dat in de kerk is binnengeslopen en het algemeen priesterschap heeft bedorven. In het begin had geen enkele groep mensen in de Gemeente bijzondere voorrechten. Die heeft de geestelijkheid zich aangematigd. Alle leden van het lichaam handelden met oog op het nut van het geheel. In afhankelijkheid van de Heilige Geest. (1Petr.4:10) Er is maar één lichaam. En geen aparte groepen. Dit is niet de enige aanwijzing van de apostel die praktisch met de voeten is getreden in de Gemeente.

Ouderlingen werden aangesteld om een godvrezende en vaderlijke invloed uit te oefenen. Maar het onderwijs maakt niet altijd deel uit van hun dienst. Daarom zegt Paulus: *“Laat de oudsten die goed besturen, dubbele eer worden waard geacht, vooral zij die arbeiden in woord en leer.”* (1Tim.5:17) Alle ouderlingen moesten de kudde weiden, maar niet allemaal dienden ook met het woord in het openbaar. Voor hen die besturen en leiden is er nog een opmerking te maken. *“Wie leiding geeft, in ijver.”* (Rom.12:8) Voorzover we kunnen beoordelen waren er nog geen oudsten aangesteld in Rome. Misschien zijn ze er nooit geweest. De gedachte van voorrang van Petrus in Rome mist alle grond. Het Woord bevestigt uitdrukkelijk dat hij de apostel van de besnijdenis was, zoals Paulus dat van de onbesnedenen was. Paulus was nog niet in Rome geweest. Geen enkele tekst veronderstelt dat er oudsten waren in Rome. Het daarentegen wel duidelijk dat er daar evenals overal genadegaven waren. De profetie, dienst, onderwijs, vermaning en leiding werd er uitgeoefend. Zij die deze gaven hadden werden vermaand die met ijver uit te oefenen. Maar er word geen melding gedaan van oudsten in deze brief. In Korinthe wordt ook geen vermelding gemaakt van oudsten. Toch worden de heiligen daar vermaand zich te onderwerpen aan hen die zich de heiligen ten dienste hebben gesteld en aan ieder die meewerkt en werkt. (1 Kor. 16:15,16) Zo ook in 1 Thes. 5:12,13) *“Wij nu vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden en u leiding geven in de Heer en u terechtwijzen, en hen zeer hoog te achten in liefde om hun werk.”*

Deze vermaning, tot de heiligen gericht, bewijst dat het niet ging om officieel aangestelde personen in de Gemeente. Als het een ambt betrof zou dat een duidelijke zaak zijn en deze vermaning onnodig maken. De achting en de eer, waarmee de arbeiders in het werk van de Heer moesten omringd worden, kwam voort uit hun toewijding in de dienst. Er is geen sprake van een officiële plaats daarin. Hebreeën 13:7,17,24 spreekt over voorgangers in de Gemeente. Maar niets bewijst, dat het een officiële plaats was. Het gaat eerder om personen van wie het leven, karakter, leeftijd en gaven hun een plaats gaf te midden van de heiligen.

2.6

Als iemand vandaag de dag een schriftuurlijk bewijs kon geven, dat hij gezag had. Van dezelfde soort als dat wat Paulus aan Timotheüs en Titus gaf. Voor de aanstelling van oudsten. Dan zou men zich aan hem kunnen onderwerpen. Als hij tenminste dezelfde dienst verricht als zij. En allen die de Heer willen dienen zouden dat zeker willen doen. Maar als het bewijs ontbreekt. Dan kan de getrouwe onmogelijk zich het op die manier toegeëigende gezag erkennen. Als we dus concluderen dat oudsten niet door anderen dan de apostelen en hun gezanten werden aangesteld. Dan kan geen enkel systeem of organisatie deze handelwijze rechtvaardigen.

De afzondering van Paulus in Hand.13:2 dat men soms aanhaalt om het gezag van de mens te willen rechtvaardigen bewijst juist het tegenovergestelde. Het is daar juist onafhankelijk van de keuze van een mens. Het zou vreemd zijn als dat niet zo was, omdat Paulus in Galaten, zoveel moeite doet om te bewijzen, dat zijn dienst niet van mensen was als bron. Ook niet door een mens. (Gal.1:1) Hij had al jaren het evangelie verkondigd voordat hij door de Geest voor het bijzondere werk werd afgezonderd. Zij die vasten en gebeden hadden waren steeds de voorwerpen van deze dienst geweest. (Hand.13:1) Zij hadden deze dienst al erkend voordat zij hun de handen oplegden. Hun handoplegging deden zij om zich één te maken met, de gave, het gezag van de Heer, het werk van de Heer. Soms denken christenen dat Paulus een apostel was van een ondergeschikte soort. Ze leunen in deze gedachtegang op Hand.13:3. Paulus eist voor zichzelf een apostelschap op van het verhevenste karakter. Absoluut onafhankelijk van mensen. (Hand.14:4; Rom.1.1.; 1Kor.1:1; 9:1-6; Ef.1:1; Kol.1:1; Gal.1:2; 1Tim.1:1; 2Tim.1:1; Tit.1:1)

Matthias werd door het lot aangewezen. (Hand.1:26) Dit gebeurde op joodse wijze. Hij werd bij de elven gevoegd om de plaats van Judas in te nemen, voordat de Heilige Geest was neergedaald. De eigenlijke Gemeente was nog niet geopenbaard. Zijn keuze is dus geen precedent voorbeeld voor de orde van zaken, die gewijzigd en bestuurd werd door de Heilige Geest. We horen dan ook verder niet meer spreken van het gebruik van het werpen van het lot in de Schrift. Toch hebben sommige godsdienstige systemen deze vormen en ook andere overgenomen

Bij Timotheüs waren er profetieën die tevoren de gedachte van God over hem aankondigden. (1Tim.1:18) Paulus legde hem de handen op volgens 2Tim.1:6. Hij deelde hem zo de genadegave mee die hij nodig had voor de dienst. Deze genadegave werd erkend door de gezamenlijke oudsten. (1Tim.4:14) Het is onmogelijk na te bootsen wat gedaan werd met Timotheüs. Wij hebben geen apostelen, geen oudsten door hem aangesteld. En dan spreken we nog niet over de profetieën waardoor God gesproken had over Zijn gedachten aangaande Timotheüs. Te denken dat dit wel kan is hoogmoedig.

In 2 Timotheüs 2:2 staat: *“en wat je van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn ook anderen te leren.”* Hier gaat niet om een gezag aan Timotheüs gegeven om opvolgers aan te wijzen. Maar om de plicht die hij had om aan anderen mee te delen wat hij van Paulus gehoord had. Het ging er niet om een geestelijkheid te wijden. Maar om de gezonde leer aan getrouwe mensen te onderwijzen. Die op zich weer in staat waren dit weer aan anderen door te geven.

Het beginsel van verkiezen van een herder is puur menselijk. Het komt zelfs niet uit het jodendom. In de Bijbel vinden we er niet de minste aanwijzing voor. Er zijn ook geen voorbeelden van verkiezing uit de apostolische tijd. Sommigen halen daarvoor

Hand.14:23 aan. *“Nadat zij nu voor hen in elke gemeente oudsten hadden gekozen.”* Deze tekst bewijst, dat Paulus en Barnabas [en niet de Gemeente] de ouderlingen uitkozen. Anderen proberen in het woord te lezen: “stemmen.” In Hand.10:41 wordt hetzelfde woord toegepast op de keuze van God, die van de mens is helemaal uitgesloten. *“Getuigen die door God tevoren verkoren waren.”* Toen er (Hand.6; 2Kor8:19) sprake was van een wijze en oordeelkundige bediening van de tafelen of van de collecten, konden de vergaderingen geroepen worden hen te kiezen, die zich daarmee zouden bezighouden. Toch hadden in het eerste geval de broeders 7 trouwe mannen gekozen voor dit doel. De apostelen na gebeden te hebben bevestigden ze in deze zaak door hun de handen op te leggen. (Hand.6:6) Als God de gave geeft kiest Hij ook. Als de Gemeente geroepen wordt om te geven van het hare voor de behoeften kan zij de persoon kiezen die haar geschikt lijkt, door dat wat hij van God gekregen heeft. De Gemeente kan geen gave geven met het oog op de dienst. Zij moet niet kiezen. Maar alleen ontvangen wat God haar geeft voor haar welzijn.

De apostel koos de oudsten. (Hand.14:23) Hij kon, tijdens zijn leven, een afgezant belasten met deze taak. Dat deed Titus die daarvoor op Kreta was achtergebleven. (Tit.1:5) Paulus wijst Timotheüs op de voorwaarden en vereisten voor hen die hij voor deze dienst moest kiezen. (1Tim.3:27) In geen enkel geval wordt de Gemeente gevraagd die keus te doen. Zij heeft daarvoor niet het noodzakelijke gezag. Titus moest oudsten aanstellen, zoals Paulus aan niemand anders had bevolen. Daarna moest hij naar Paulus in Nicopolis gaan. (Tit.3:12) Dat is het onderwijs van het Woord. De ambten konden niet bestaan zonder het apostolisch dat ze aanstelde. Paulus verwachtte de komst van de Heer als onmiddellijke hoop van de Gemeente. Hij onderwees de Gemeente de nabijheid van deze komst te verwerklijken. Deze verwachting belemmerde niet de zorgen die gegeven moesten worden aan de kudde in de tussentijd. Maar de verwachting bezielde hen die daarvoor verantwoordelijk waren. Maar diezelfde verwachting is onverenigbaar met maatregelen, die tot doel hebben eeuwenlang officiële ambten te laten voortduren. Daarom vinden wij geen regeling van dit soort in de brieven. Wat de gaven betreft. Die komen voort uit een andere bron. Ze zijn niet afhankelijk van apostelen, die uit het leven kunnen worden teruggetrokken. De gaven zijn van Christus, die nooit Zijn plaats verlaat als Hoofd van de Gemeente. Hij voedt haar altijd. Hij houdt niet op haar lief te hebben en haar te koesteren. Deze gaven hebben nooit de goedkeuring van mensen nodig gehad. Zelfs niet toen er nog apostelen waren. Zij worden door Christus gegeven zonder tussenkomst van iemand. Wat Paulus zegt over zijn apostelschap kan toegepast worden op alle gave met het oog op de dienst. “Niet van mensen, noch door een mens.” (Gal. 1:1) Wij spreken natuurlijk over de manier waarop de gaven worden uitgedeeld en over de bron, maar niet over de maat.

2.7

De tucht hangt niet af van de gaven. Ook niet van de ambten. Alleen van het feit dat de Gemeente het lichaam van Christus is. Dat zij samenkomt in Zijn Naam en dat de Heilige Geest in haar midden is. Om haar te leiden in haar beslissingen en om haar de noodzakelijke kracht te geven om naar Gods gedachte te handelen. Wij kunnen wel zeggen dat Hij de ziel is van dit heilig en hemels lichaam. De volledigste aanwijzingen over de tucht, zowel wat uitsluiting of herstel betreft. Worden aan de Korinthiërs gegeven. Deze hadden schijnbaar op dat ogenblik geen aangestelde oudsten. Uit Handelingen 14:23 en Titus 1:5 blijkt dat andere gemeente in dezelfde omstandigheden verkeerden. De gemeenten bestonden voordat er ambten waren aangesteld. De ouderlingen waren ongetwijfeld nuttig voor de bediening van de Gemeente maar niet onmisbaar voor het bestaan. In Korinthe worden ze niet genoemd. Paulus doet een beroep op het geweten van allen wanneer hij de wanorde aanwijst die er was. Hij probeert niet de bestaande orde in de gemeente te wijzigen, door er oudsten aan te stellen met het doel door hun dienst de misstanden te verbeteren. Integendeel, of het nu gaat om een ernstige uitsluiting van de boze, of over een gepaste manier van avondmaal vieren, hij richt zich tot de hele gemeente. Die hele gemeente houdt hij de verantwoordelijkheid voor op te houden met kwaad te doen en te leren goed te doen. En dat voor alle belangrijke kwesties. Dit is des te opvallender omdat er onder hen waren die het aan geen genadegave ontbrak. (1 Kor. 1:7) Er waren er ook die, zoals het huis van Stefanus, zich de heiligen ten dienste hadden gesteld. De gelovigen in het algemeen worden vermaand zich aan dezen te onderwerpen. (1 Kor. 16:16)

Niet op de arbeiders, maar op de Gemeente, doet het Woord een beroep om zich bezig te houden met moeilijke gevallen. De Kerk in verval heeft dat overgelaten aan een speciale groep, geestelijken. Zeker, de ouderlingen in Efeze en Filippi hadden de belangrijke taak van toezicht op de gemeente. Een belangrijk aandeel in het onderzoek van bijzondere problemen. Dit is des te belangrijker omdat het beroep op de gemeente het laatste en moeilijkste stap is. (Mat.18:15-17) Het doel van elke tussenkomst moet zijn het herstel van hem die in gebreke is. Openbare zonde van een christen beïnvloed het geweten van de Gemeente. Want het is één lichaam. Als dit kwaad niet wordt geoordeeld, wordt het een zuurdeeg dat het hele deeg doorzuurt. Wanneer de schuldige rouw bedrijft en zich onttrekt aan het kwaad, op een manier naar de gedachte van God, dan wordt hij hersteld. Allen kunnen dan blij zijn. Als de schuldige volhardt in zijn weg, tot oneer van de Heer, moet de gemeente tot elke prijs zich van het kwaad reinigen. (1Kor.5:7,8) *“Want wat heb ik hen die buiten zijn te oordelen? Oordeelt u niet hen die binnen zijn? Maar hen die buiten zijn, zal God oordelen. Doet de boze uit uw midden weg.”* (1Kor.5:13)

Nog strenger behandelt de Schrift de valse leer. Omdat deze listiger, gevaarlijker is in de gevolgen. Het tast de Heer direct zelf aan. Meer dan een ontrouwe wandel. Het is altijd het werk van het vlees, meer openbaar, meer een overwinning van Satan dan een vleselijk gedrag bij een kind van God. (Gal. 5:9-21; Rom. 16:17-18; 1 Tim. 1:18-20; 6:3-5; 2 Tim. 2:23-26; 3:6; 4:3-4; Tit. 3:9-11; 1 Joh. 4:1-6; 2 Joh. :10-11; Op. 2:14-15; 2:23-24)

Zoals de Gemeente de uitsluiting uitoefent. Zo ontplooit zij ook barmhartigheid tot herstel van de schuldige. Alles onder de leiding van Hem die in haar woont. God kan instrumenten gebruiken die Hij geschikt acht om de Gemeente wakker te maken. Duidelijk te maken wat moet gebeuren met het oog op de heiligheid van Christus. Uitsluiting. (1Kor.5:13) Of op te wekken tot genade en vergeving en herstel van de berouwhebbende. (2Kor.2:8) In beide gevallen eist de Heer een diepe oefening van het geweten. Als alle oproepen om een gemeente op te wekken zonder gevolg blijven. Als zij ondanks alle waarschuwingen volhardten in hun weg. Of weigeren het kwaad in hun midden te oordelen. Terwijl de Naam van de Heer onteert wordt. Houdt ze op het karakter te vertonen van de Heilige en Waarachtige. Ze kan niet meer erkend worden als een gemeente van God. Het is een bedorven deeg. Waarvan de Heilige Geest, die de heerlijkheid van Christus verdedigt, ons oproept af te scheiden.

Nog een probleem moeten we behandelen. We zullen de oplossing in de Schrift zoeken. De gedachte is wel eens uitgesproken, dat door het verval van de Gemeente, kunnen we in deze laatste dagen, niet meer onze toevlucht nemen tot beide Korinthe brieven. Ons houden aan de richtlijnen die zij ons geven. Of steunen op de belofte: *“Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.”* De hierboven behandelde waarheden zijn een afdoende bewijs tegen zulke beweringen. Zij bewijzen, dat godsdienstige systemen, uit het Woord, geen onderbouwing hebben voor hun organisatie en beginselen. Deze worden veroordeeld door wat we lezen in: 1 Korinthe 1; 3; 10; 11; 12; 14; 16; Efeze 4 enz. Het grote feit dat de Gemeente de woonstede van God is in de Geest. De enige bron en uitdeler van gaven van Christus. En de eenheid van het gehele lichaam. Wordt door geen van de systemen erkend. Als ze dat erkenden zou dat een absolute veroordeling zijn van alles wat de mens in de verschillende systemen heeft ingesteld. Zijn alle leden van het lichaam niet verantwoordelijk, als zij er aan vasthouden, deze waarheden te belijden, te bewaren, wat de gevolgen ook zijn?

Toen de Gemeente van het begin, leefde en zich verheugde en leed in de verwerkelijking van deze gezegende plaats. Waar staan we nu dan? Wij zijn verantwoordelijk te voelen, te belijden, te oordelen al het kwaad dat wij in haar midden zien. Dat heel het belijdende christenheid is binnengedrongen. Zodat deze christenheid, in plaats van een getuigenis voor Christus te zijn, zich integendeel tegen Hem verheft.

Als ik tot op heden, als Gemeente van God heb erkend, menselijk gezelschap of systeem, waarvan de hele organisatie in tegenspraak is met de grondbeginselen van de Gemeente naar de Bijbel. Moet ik dan mijn fout niet erkennen en mij reinigen van alles wat de Heer onteert? Of moet ik in de zonde volharden zodat de genade groter wordt? De huidige toestand van de belijdende christenheid kan zich niet rechtvaardigen in het licht van het Woord van God. Niet alleen is haar organisatie verkeerd. Maar ook de voornaamste beginselen. Om de gewetens te sussen, bevestigen veel godsdienstige leiders, dat, hoewel het Woord volmaakt is in wat de persoonlijke rechtvaardiging. Het de mensen vrij laat om de Gemeente in te richten en te leiden. Wij zouden niet echt behoefte hebben aan de aanwijzingen van de eerste Korinthe brief.

Sommigen stellen zich tevreden met de huidige toestand. Anderen zuchten naar een toekomstige kerk waarin de mensen voldoening zullen vinden voor al hun wensen. Maar wanneer een getrouwe terugschrikt voor het verschrikkelijke verwerpen van het Woord van God. Wat moet hij dan doen? Kan een christen aarzelen? Moet hij niet onmiddellijk het kwaad verlaten dat hij ontdekt heeft. Zich voor God verootmoedigen, en over het verval, en over zijn eigen ontrouw? Als hij dan enkele gelovigen ontdekt. Die

zich vergaderen tot de Naam van de Heer. Die de Heilige Geest vrijlaten om te werken, die Hij wil gebruiken, in hun midden. Zal hij bij hun zijn plaats vinden. Zij zullen ervaren. Dat Hij altijd trouw is aan Zijn belofte. Waar twee of drie vergaderd zijn in Zijn naam, daar is Hij in hun midden. Zij zullen God kunnen danken voor Zijn kracht en Zijn Woord. Zij zullen de troost in de Schrift (Rom. 15:4) vinden en genieten van de toepassing ervan, juist in de huidige tijd van verval. Precies het tegenovergestelde van de redeneringen van hen die weigeren het gezag van de Schrift te erkennen. Zij zullen de Heer ook kunnen danken, dat de Geest der waarheid, een andere trooster, die van God gezonden is, nog bij de heiligen is. De Geest, die er Zijn vermaak in vindt om de dingen van Christus te nemen. En ze mee te delen aan hen. Ter eer van Hem, die ze heeft verlost.

Wij hebben met de levende God te doen. Hem hebben we nodig. Beginselen zijn voor ons niet voldoende. Zijn tegenwoordigheid alleen geeft kracht en troost. Dat kunnen de beginselen ons niet geven, hoe waar ze ook zijn. Hem moeten wij zoeken in afwachting van de spoedige komst van de Heer. Hij zal niet lang wachten.

Oorsprong: *Le Messenger Évangélique* 1953-289

Titel: *Unité de la famille, unité du corps, unité de l'Esprit*